

tudor opriș

PARABIOLOGIA,
o știință a viitorului

CORECT'Books

Tudor OPRIȘ

PARABIOLOGIA

O ȘTIINȚĂ A VIITORULUI

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-779-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

O SINTEZĂ UNICĂ, PASIONANTĂ ȘI NECESARĂ.....	1
PRIMA DILEMĂ MAJORĂ A PARABIOLOGIEI:	
DUBLA DETERMINARE A LUMII VII.....	3
I. FORȚE CARE NE DIRIJEAZĂ DE DEPARTE	6
1. MESAJELE ROMANTICEI SELENE	6
„LUNĂ, TU, STĂPÂNA MĂRII...”	6
SELENA ȘI FIINȚELE TERESTRE	7
ȘI OMUL E INFLUENȚAT DE LUNĂ.....	8
2. MAREA VATRĂ DE FOC ȘI VIAȚĂ.....	10
EFECTELE BIOLOGICE ALE PETELOR SOLARE.	10
HELIODINAMICA ȘI EXISTENȚA UMANĂ.....	11
SPECTRUL SOLAR ȘI BIOENERGIA	12
3. SĂRUTUL NEVĂZUT AL ASTRELOR.....	15
O STRĂVECHE PREOCUPARE: ASTROLOGIA	15
ÎN CĂUTAREA UNOR TEMEIURI ȘTIINȚIFICE	18
4. REZONANȚA COSMICĂ ȘI CONSECINȚELE EI TERESTRE.....	21
LAMELE DE RAS ȘI PIRAMIDA LUI KEOPS	21
CIMATICA ȘI SEMNIFICAȚIILE EI	23
5. MECANICA CEREASCĂ ȘI RITMURILE VITALE.....	25
TIMPUL ȘI „CEASORNICELE” BIOLOGICE.....	25
BIORITMUL – RĂSPUNS AL VIEȚII.....	27
6. UNITATEA COSMICĂ ȘI MODELE EXISTENTE	31
LEGI ȘI NUMERE MISTERIOASE ALE CÂMPURILOR DE SINTEZĂ.....	31
MODELE INTEGRATIVE ALE OMULUI ȘI COSMOSULUI	32
II. FORȚE CARE INTEGREAȚĂ OMUL ÎN COSMOS.....	35
LUPTA PENTRU CUCERIREA NECUNOScutULUI.....	35
1. FIECARE PURTĂM O CĂMAȘĂ LUMINOASĂ.....	40
TULBURĂTOARE FENOMENE ELECTRICE	40

„AURA” ȘI EXPLICAȚIILE EI ȘTIINȚIFICE	42
2. UNDELE CEREBRALE NE INTEGREAZĂ ÎN COSMOS?.....	47
CREIERUL EMITE ELECTRICITATE	47
REALIZĂRI ROMÂNEȘTI ÎN DOMENIU	48
ELECTROBIOUNDE COSMICE	50
SECRETELE UNDELOR ALFA	51
DE CE SUNT IMPORTANTE UNDELE ALFA?	55
3. BIOCÂMPUL ȘI IMPLICAȚIILE LUI	56
DINAMURILE VII	56
LIMBAJUL BIOENERGETIC	58
GENERATORII DE BIOENERGIE UMANĂ.....	60
BIOENERGIA INTEGRANTĂ ÎN LUMINA ȘTIINȚEI TRADIȚIONALE EXTREM-ORIENTALE	63
4. TELEPATIA – O MODALITATE A BIOCOMUNICĂRII	65
DOVEZI ALE TELEPATIEI	66
O ÎNCERCARE DE EXPLICAȚIE ȘTIINȚIFICĂ	71
III. O INCURSIUNE ÎN AȘA ZISELE „FENOMENE PSI”	74
1. INTRODUCERE ÎNTR-O LUME „INTERZISĂ” SAU PUȚIN CUNOSCUȚĂ.....	74
TATONĂRI ȘI DIVERSE SISTEMATIZĂRI	74
SCURT ISTORIC	78
UN POSIBIL MODEL EXPLICATIV AL „FENOMENELOR PSI”	85
PSIHOTRONICA ȘI RELIGIA	86
2. FORME DE ACTIVITĂȚI „PSI”	89
A) CEI CARE GHICESC ȘI PREZIC	89
INTUIȚIA ȘI CLARVIZIUNEA	89
SCRUTAREA VIITORULU	92
ASTROFIZICA ȘI INTERACȚIUNEA DE IA DISTANȚĂ.....	94
B) CEI CARE STAU DE VORBĂ CU MĂRUNTAIELE PĂMÂNTULUI.....	96
O PROPRIETATE CIUDATĂ	96
RADIESTEZIȘTII ÎN ACȚIUNE	98

RADIESTEZIA FĂRĂ BAGHETĂ	100
MESSMERISMUL ȘI BIOMAGNETISMUL VINDECĂTOR.....	102
C) CEI CARE FAC SĂ CIRCULE OBIECTELE	103
FENOMENELE PK.....	103
PRIMELE DOVEZI DE TELEPORTAȚIE.....	104
OAMENII PLUTITORI.....	106
ZARURILE „MIRACULOASE”	108
DIN NOU TELEKINEZIA!	109
„FANTOMELE” SE LASĂ FOTOGRAFIATE	111
VEDEREA EXTRARETINIANĂ	112
ADUCĂTORII DE GHINION.....	113
D) CEI CARE ADORM PE ALȚII CU PRIVIREA	115
PUTEREA DE IMOBILIZARE A PRĂZII. FASCINATORII LUMII ANIMALE	115
IPOTEZE ALE HIPNOZEI	116
APLICAȚII MODERNE.....	117
E) AMPRENTELE DEFINITORII ALE INDIVIZILOR.....	121
FIECARE SEAMĂNĂ CU FIECARE.....	121
FIZIONOMIILE TRĂDEAZĂ.....	121
CHIROMANȚIA LA ORA ADEVĂRULUI	123
SCRISUL – O CARTE DE VIZITĂ.....	125
GRUPA SANGUINĂ, INDICATOR AL PERSONALITĂȚII.....	126
ÎN CHIP DE ÎNCHEIERE	129
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....	132

O SINTEZĂ UNICĂ, PASIONANTĂ ȘI NECESARĂ

Parapsihologia, cum e numită empiric în prezent, sau parabiologia, cum, recent, a nuanțat-o terminologic autorul, dându-i un mai clar și modern profil de interștiință autonomă, este o disciplină de graniță, încă puternic contestată, dar care în pofida speculațiilor, exagerărilor și mijloacelor comerciale de prezentare își croiește un drum propriu, încercând să răspundă câtorva din cele mai obsedante întrebări ale omului modern, legate de existența și variatele manifestări ale paranormalului.

Puține cărți românești, mai ales cele semnate de V. Săhleanu, Dumitru Constantin Dulcan, E. Celan I. Mămulaș, A. Pătruț, dau garanție seriozității, încercând să asimileze paranormalul unui normal încă nedescifrat total și să aducă argumente convingătoare pentru introducerea parabiologiei în sectorul disciplinelor umaniste recunoscute. Lor li se adaugă încă din 1980, prestigiosul popularizator al biologiei, scriitorul și profesorul dr. Tudor Opreș, bine cunoscut în țară și peste hotare prin traduceri și premii. El are imensul avantaj de a fi printre pușinii, dacă nu unicul autor de la noi cu o cultură și o viziune enciclopedică, dublate de o perfectă și egală stăpânire a sistemului științelor umaniste, matematice ca și ale naturii, subordonate unui spirit de sinteză capabil nu numai să organizeze un haos informațional, dar să filtreze și să dozeze inteligent și exact, ceea ce este necesar pentru demonstrarea unei idei sau unei teme. Marea lui experiență de popularizator (peste 40 de cărți de succes din acest domeniu, multe din ele enciclopedii), explică profunzimea și onestitatea științifică ce îl feresc să cadă în exaltare sau scepticism științific. Atât caracterul riguros cât și accesibilitatea, atractivitatea și virtuțile instructiv – educative ale acestei cărți răspund exigențelor unei lucrări clasice în acest nou domeniu, demnă de a nu lipsi din nici o bibliotecă.

Firul conducător al lucrării îl constituie ideea generoasă că paranormalul este fațeta încă misterioasă a normalului, că între religie și știință nu există prăpastia cultivată de secole de ambele părți și cu cât ne identificăm mai adânc cu marile revelații ale religiei, cu atât ne apropiem mai mult de esența adevărului științific. Am putea desprinde și ideea, la fel de pertinentă și fertilă că, departe de a-și epuiza obiectul, științele (indiferent de natura lor) ne oferă terenuri necunoscute până în prezent, revelații și surprize de natură nu numai să ne îmbogățească universul cunoașterii dar să răstoarne crezuri și eșafodaje teoretice bine ticluite și aparent imuabile.

Erudită, dar perfect accesibilă datorită stilului și manierei ingenioase și coerente de prezentare, care au făcut din Tudor Opreș un maestru greu de egalat, în acest domeniu dificil, lucrarea oferă o problematică incitantă și un vade mecum de o exemplară rigoare științifică care ferește cititorii de capcanele senzaționalului ieftin, de speculațiile mistice, impostură și șarlatanie, într-un cuvânt de obsedantul, și degradantul spirit comercial care a năpădit în anii tranziției gangurile, dughenele, chioșcurile, librăriile, și zgomotoasele târguri de carte. Autorul își propune să trateze, la nivelul atins deocamdată de știința contemporană, misterioasele forțe ale Cosmosului și Omului care preocupă

cele mai moderne și uneori contestate domenii de graniță precum cosmobiologia, bioseismologia, meteorobiologia, psihotronica (telepatie, radiostezie, telekinezie, hipnoză, premoniție), tratate cu o adâncă înțelegere și receptivitate a noului, dar și cu spiritul critic al unuia din cei mai multilaterali și competenți cunoscători ai problemelor naturii și paranaturii.

Amplitudinea informației concentrată într-un spațiu grafic restrâns, impus de o introducere-ghid, sistematizarea originală a tematicii, problematicii, metodologiei și aplicațiilor parabiologiei, atrag atenția asupra unui domeniu marginalizat de savanții sceptici și pozitivști, dar care va revoluționa știința viitorului în măsura în care ne vom ocupa mai îndeaproape de universul spiritual și tainele naturii, în prezent concurate preocupațional de tentațiile tehnologiilor cu implicații prioritare economice.

Acad. ROMULUS VULCĂNESCU

PRIMA DILEMĂ MAJORĂ A PARABIOLOGIEI: DUBLA DETERMINARE A LUMII VII

Orice organism viu suferă o dublă determinare: aceea a condiției sale terestre (factorii proximi ai mediului fizic și biologic în care își desfășoară existența) și aceea a condiției sale cosmice (factorii îndepărtați, care îl influențează de la distanță, sau factorii apropiați, propriile emanații noesice care într-un fel ori altul îl ajută să devină o „prezență” universală, capabilă să comunice cu diverse forme de energie și să primească de la acestea informații încorporabile în metabolism și în codul genetic).

Știm că activitățile vieții sunt guvernate de cea de a doua lege a termodinamicii. Ea stipulează că starea materială a materiei este haosul și că toate lucrurile au tendința să se dezagrege, să se abandoneze întâmplării și dezordinii. Sistemele vii sunt formate din materie superior organizată: ele creează ordinea plecând de la dezordine, dar nu fără o luptă neîntreruptă împotriva procesului de dezintegrare. Ordinea este menținută prin absorbția energiei exterioare care face să funcționeze sistemul. Astfel, sistemele biochimice schimbă constant substanțe cu mediul înconjurător în cadrul proceselor termodinamice deschise, în opoziție cu structura termostatică, închisă a reacțiilor chimice obișnuite. Acesta este secretul vieții. Astfel, putem afirma că există o comunicare continuă nu numai între creaturile vii și mediul lor înconjurător, dar între toate ființele care trăiesc împreună. O complexă rețea de interacții leagă întreaga viață într-un singur și vast sistem independent. Fiecare parte se găsește legată de toate celelalte și toți împreună ne implicăm în ansamblu, ca parte constitutivă a Cosmosului. Cosmosul este un adevărat infern de zgomote confuze. Acolo, totul e supus unui bombardament constant de unde electromagnetice și sonore discordante. Împotriva acestui tumult, viața se apără folosind organe senzoriale comparabile unor fante strâmte, care nu lasă să pătrundă decât un evantai foarte limitat de frecvențe. Când acestea sunt prea puternice, intră în acțiune barierele suplimentare ale unui sistem nervos care filtrează energia absorbită și o separă în „informație utilă», și în „zgomote fără interes».

Ființele posedă aptitudinea de a se concentra asupra unor stimuli, neglijând pe ceilalți, triând, deci, în mod automat, reflex, haosul înconjurător și alegând acele elemente regulate, ascunse în dezordinea predominantă. Selecționând informațiile, organismele vii le supun unui program special menit să le asigure cele mai bune șanse de supraviețuire și le ordonează astfel încât să devină, la rândul lor, o sursă de materie primă și de informație pentru o altă creatură vie în ecosistem. Organismele acționează la fel ca un ordinator, lată de ce nu trebuie aă pară surprinzător că dezvoltarea recentă a sistemelor de calculatoare a fost însoțită de un evident progres în înțelegerea vieții. Calculatoarele operează pe baza unei informații programate, furnizată conform unei teorii care definește informația ca o funcție a impro – babilității.

Lansați în Cosmos la bordul măruntei noastre nave planetare, noi suntem continuu expuși

forțelor acestuia. Cele mai multe dintre ele sunt aproape constante și ne supunem aproape inconștient lor, cum e cazul forței de gravitație. Suntem afectați cu prioritate de acele forțe cosmice care aduc variații și schimbări, la fel cu acele becuri care, aprinzându-se în întuneric, devin vizibile și deci capabile de a purta o informație. Multe din aceste schimbări sunt ciclice, se produc și se reproduc la intervale mai mult sau mai puțin regulate, ceea ce dă vieții răgazul să-și construiască o sensibilitate specifică la schimbări ca și un mod de a reacționa la informații pe care o transmite.

Formele și mecanismele vieții pe Terra sunt legate, deci, direct sau indirect de Cosmos. Acțiunea factorilor acestuia sub forma fluxurilor corpusculare sau a radiației ondulatorii exercită o influență nemijlocită asupra desfășurării tuturor proceselor care au loc în sistemele vii de pe Pământ. „Cunoașterea mecanismelor energoinforma – ționale ale naturii vii și ne-vii – scrie cercetătorul român Constantin Neacșu – poate fi atinsă numai printr-o abordare științifică, prin esență intermediară și care să țină seama, în primul rând, de unitatea care există între fenomenele de origine planetară și cele cosmice”.

Stadiul destul de avansat pe care l-au atins cercetările în toate domeniile conexe ale acestei probleme a permis începând din a doua jumătate a secolului XX apariția unor discipline de graniță nu totdeauna suficient de bine delimitate, cum ar fi cosmobiologia, astrobiologia, cronobiologia, bioritmologia, biometeorologia, care își propun să trateze anumite laturi ale dependenței vieții de factori cosmici mai apropiați sau mai îndepărtați.

Pe măsură ce descifrăm marile taine ale vieții, suntem tot mai pătrunși de adevărul că suntem și fii ai Cosmosului. Ciclurile de lumină și de întuneric, de căldură și de frig, de electromagnetism, de radioactivitate, de rezonanță și gravitație sunt călăuzitori ai vieții și viața învață să acționeze la cele mai intime semnale ale lor. Nașterea unei drosofile se acordă cu o scânteie de o miime de secundă; reproducerea unui vierme păros se coordonează în fundul oceanului cu izbucnirea unei palide luciri a astrului nopții, perioada de concepție a femeii așteaptă faza lunară prielnică. Noi respirăm și vorbim, ne naștem și murim în ritmul stimulilor cosmici.

Biologic judecând, originea acestei noi percepții rămâne încă obscură; abia acum începem să ne facem o oarecare idee despre implicațiile sale. Evoluția cosmică a produs sistemul nostru solar și a făcut planeta noastră locuibilă; evoluția materiei anorganice a reunit ingredientele necesare producerii vieții; evoluția organică a modelat viața în caleidoscopicele-i forme; evoluția culturală a luat un grup unic și l-a împins repede, grație inteligenței și conștiinței, până la o poziție care i-a dat putința să manevreze în folosul său restul evoluției.

Iată-ne, deci, ajunși în pragul măestriei, cu o conștiință nouă, sporită de măreția rostului nostru cosmic și de dimensiunile proprii noastre aptitudini de a o înfrunta.

«În această situație – scrie L. Watson, în pasionanta sa „Istorie naturală a supranaturalului”, trebuie să rămânem convinși de două mari adevăruri: mai întâi că cea mai însemnată putere a noastră

rezidă în unitatea cu „Supranatura” care ne înconjoară și apoi că această unitate ar putea să ne dea elanul de care avem nevoie să transcedem sistemul».

Prof.dr. TUDOR OPRIȘ

I. FORȚE CARE NE DIRIJEAZĂ DE DEPARTE

1. MESAJELE ROMANTICEI SELENE

„Lună, tu, stăpâna mării...”

În afara mareelor, ridicări succesive ale apelor unor mări și oceane sub atracția Lunii, binecunoscute încă din vechime, se semnaleză ritmuri lunare și în lumea vie care se află sub misterioasa influență a Selenei.

Ritmuri seleniene au fost descrise de filozoful grec Aristotel care semnala că ovarele aricilor-de-mare sunt mai mari pe lună plină, ori de filozoful roman Cicero care constata că stridiile și moluștele cresc și descresc în raport cu fazele Lunii. Istoricul grec Plutarh relatează că trandafirul este mai mare și mai bogat când e lună plină, deoarece luna e favorabilă creșterii plantelor. Această convingere regăsită în Evul Mediu, la Sf. Augustin și la Francis Bacon, este larg răspândită și astăzi pe litoralul mediteranean.

Organismele marine sunt, în primul rând, afectate de acest ciclu mareic legat de diferitele faze ale lunii, care durează în total 29,5 zile (ceva mai mult decât ciclul orbital). În perioadele de conjuncție ale Soarelui cu Luna, mareele sunt puternice, iar în cele de opoziție, mișcările mult moderate sunt numite maree de apă moartă.

Singurul ritm selenian autentic cunoscut la plante este cel de reproducere la algele marine Dictyota. La acestea are loc o emisiune de celule sexuale în fiecare lună. Această specie, care trăiește atât pe coastele britanice la Plymouth, cât și pe cele italiene la Neapole, are un ritm de reproducere care durează mai puțin de o lună și corespunde mareelor mari.

Au devenit clasice experiențele făcute de Rachel Carson asupra viermilor *Convoluta* care trăiesc în asociație cu o algă verde și care, mutați fiind într-un acvariu la sute de kilometri distanță de mare, păstrau în mod reflex cele două intrări și ieșiri din nisip, conform ritmului mareelor mării de origine. La fel de interesante au fost și experiențele efectuate, în 1954, de Franck Brawn, cu stridiile, capabile, prin mutarea lor, dintr-un loc în altul, să „calculeze” și să corecteze ritmurile vitale în raport cu ritmurile mareice și cu punctul nou în care au fost transportate.

Un mic peștișor argintiu, *Leurethes tenuis*, studiat tot de Rachel Carson, apreciază admirabil timpul mării pentru a se hrăni și a-și depune pontă. La fel și viermele *Eunice viridis*, care trăiește în Pacificul de Sud și din care localnicii prepară celebrul pilaf cunoscut sub numele de palolo, își asigură în mod original fecundarea, eliberându-și sperma și enorma cantitate de ouă roșcate, formate

la extremitatea corpului, în voia mării care, concentrându-le, le va ajuta împreunarea. În zilele ultimului pătrar al Lunii, lângă recifele Samoa și Fidji are loc această fecundare spectaculoasă. Populațiile locale știu acest lucru și sute de piroge vin să culeagă masele de ouă comestibile.

Deși lumina lunii este de trei sute de mii de ori mai puțin strălucitoare decât a Soarelui, unele animale mareice răspund acestui infim stimul cosmic. La Universitatea din Friburg, s-a experimentat această fantastică sensibilitate cu ajutorul viermelui polichet *Platynereis dumerilii*. Sub acțiunea luminii artificiale de laborator el își pierde reflexele mareice. E suficient însă ca de două ori pe zi să i se administreze o lumină de 6.000 de ori mai puțin strălucitoare pentru ca el să-și reia obișnuința de a mișuna o săptămână întreagă.

Selena și ființele terestre

Și animalele terestre sunt influențate de lună. Efererele adulte, se știe, trăiesc doar câteva ore, doar pentru a se reproduce. În zonele temperate cum e țara noastră unde nu există marea, declanșarea actului de împreunare este produsă doar de schimbarea de lumină (trecerea de la zi la cea de noapte) produsă într-o anumită perioadă a anului (rusaliile) care corespunde unei anumite temperaturi optime de pontă. În zona ecuatorială, unde temperatura e constantă și mările prezente, efemera *Povilla adusta* apare doar în perioada de lună plină.

Edificator este exemplul furnicii *Eciton hamatum*, din America de Sud, unde există două „caste”: una, și cea mai numeroasă a „muncitorilor mici”, de 4 mm lungime, care se ocupă de ouă și de larvele cele mai mici; a doua, a „muncitorilor mari” sau „soldați”, de 10 mm lungime, cu capul mare, prevăzut cu mandibule înarmate cu cârlige ascuțite, având rol ofensiv și defensiv pentru colonie. În migrația lor, care durează 36-37 de zile, există două faze alternante distincte: una de 20 de zile, alta de 17 zile. În timpul primei faze colonia este sedentară. În timpul celei de a doua, colonia se deplasează după un ritm circadian, în sensul că raidurile au loc numai ziua.

Determinismul celor două faze alternante este foarte complex. Observații minuțioase au evidențiat următoarele aspecte:

— în prima parte a fazei sedentare ouăle, obiectivul grijii miilor de lucrători, se transformă în larve;

— când larvele ajung la o anumită dezvoltare, colonia intră în faza sa nomadă în timpul căreia larvele cresc și regina se hrănește din abundență;

— larvele se transformă în pupe, din care, în a 17-a zi apar furnicile lucrătoare. Cu această ocazie, colonia redevine sedentară, regina depune din nou ouă și ciclul este reluat.

Deși influența lunii pline asupra înfloririi cactușilor (stimularea mișcării lichidelor în tulpinile lor carnes – cente), pe care s-au străduit s-o demonstreze doi bota – niști mexicani nu a putut fi

confirmată, în lumea plantelor superioare se semnalează în mod cert un caz clasic de exercitare a acțiunii directe a magnetismului lunar asupra unui organism vegetal. Este vorba de Vallaba, specie de acaju, frecventă în Guyana. Seva acestui copac suferă de un fel de marea lunară marcată în trunchiul lui prin 26 de inele care corespund cu cele 26 fluxuri și refluxuri anuale ale sevei. Tăietorii locali de lemne cunosc din practică acest fenomen. Dacă arborele este tăiat cu câteva nopți înainte de a fi lună nouă, lemnul său roșietic, excelent pentru construcții, abia poate fi cioplit din cauza tăriei. În această perioadă seva se găsește în reflux. Circulația ei foarte lentă prin țesuturile trunchiului și ramurilor favorizează deshidratarea celulelor, care duce la întărirea lemnului. Dacă însă copacul e doborât în timpul lunii pline, când se exercită din plin atracția magnetică a astrului, iar seva urcă cu putere în țesuturi, asemenea fluxului, lemnul devine moale și poate fi ușor îmbucătățit, pierzându-și din cauza mării cantități de apă calitățile obișnuite.

Și omul e influențat de Lună

Deși variația câmpului magnetic terestru, provocată de ritmul lunar este de maximum 0,4 Gs, ceea ce nu depășește valoarea inducției unui magnet utilizabil în scopuri casnice, influența Lunii se face simțită și asupra omului.

De aceea, nu în mod întâmplător populațiile străvechi legau nașterile de ciclul lunar, botezând Luna „marea femeie-înțeleaptă”. Plecând de la această constatare, soții medici Maneker au luat date de la circa 600.000 de nașteri care au avut loc în spitalele new-yorkeze între 1945 și 1957, obținând o statistică revelatoare: nașterile sunt mai numeroase în perioada lunii descrescătoare decât a lunii crescătoare, cu un maximum îndată după luna plină și un minim net către luna nouă.

Alte cercetări se referă la legăturile posibile între ciclul lunar și cel menstrual, dintre fazele lunii și fecundabilitatea femeii. Cehul Eugen Jonas – ale cărui cercetări întreprinse pe loturi de sute de mii de femei au fost mult contestate, dar, în unele cazuri, și confirmate – a descoperit că timpul ovulației este legat de Lună și că aptitudinea de a concepe, pentru o femeie puberă, coincide cu faza lunară care prevalează momentul nașterii. De aici provine metoda de prevenire a gravidității prin consultarea ciclului menstrual și evitarea actului sexual în anumite zile ale lunii favorabile fecundării. De o largă răspândire se bucură așa-zisul calendar individual al activității sexuale a femeii, cu perioade permise și neper – mise, metodă anticoncepțională naturală, care totuși nu-și arată eficiența în toate cazurile.

Mult mai cert este raportul dintre Lună și sângerări, care pornește de la presupunerea că Luna comandă curgerea sângelui așa cum comandă marea. Așadar, în perioadele de lună plină, din cauza fluxului sanguin activ, hemoragiile sunt mai puternice și deci mai periculoase, în timp ce în perioadele de slabă activitate lunară procesul este opus.

Medicul Edson Andrews, de la Universitatea din Florida, urmărind un lot de peste 500 de

operații, a constatat că 82% din crizele de hemoragie provocate de intervențiile chirurgicale executate în condiții bune de hemostază au avut loc între primul și al patrulea pătrar al Lunii, cu un vârf semnificativ când luna este plină.

În sfârșit, Institutul american de climatologie medicală, prin vocea autorizată a lui Daniel Huff, ajunge la concluzia că delictele prezentând puternice motivații psihotice ca piromania, cleptomania, conducerea imprudentă a automobilului, alcoolismul homicid au un punct culminant când luna este plină, chiar dacă cerul e acoperit de nori. Vestitul neurolog Leonard Ravitz, măsurând diferențele de potențial electric între corpul și toracele bolnavilor mintali, a constatat că modificarea câmpului magnetic al Pământului, datorită influențelor lunii pline, precipită crizele acelorora cu un echilibru mintal precar.

Alte cercetări, în curs de desfășurare, pun în evidență că cele mai multe decese ale tuberculoșilor au loc șapte zile înainte de luna plină, datorită creșterii Ph-ului sanguin și cantității de acid uric și că, în general, moartea (atunci când e vorba de o boală cronică) se produce în fazele de activitate maximă a Lunii.

2. MAREA VATRĂ DE FOC ȘI VIAȚĂ

Efectele biologice ale petelor solare.

Astrul vieții va acorda Terrei – după prognozele astronomilor – încă 4-5 miliarde de ani șansa de a fi o planetă „vie”, dacă nu vor interveni evenimente cosmice imprevizibile (ciocnirea cu un asteroid, intrarea sub coada toxică a unei comete) și mai ales imprevizibile surprize provocate de cel mai imprevizibil „ucenic vrăjitor”, omul.

Soarele este o masă densă de materie incandescentă, de un milion de ori mai mare decât a Terrei, în veșnică stare de efervescentă. În fiecare secundă, 4 milioane tone de hidrogen sunt distruse în înspăimântătoare explozii care iau naștere în apropierea nucleului unde temperatura este de 13 milioane de grade Celsius și aruncă jerbe de flăcări ia mii și mii de kilometri în spațiu. În acest holocaust, continuu, atomii se rup în fluvii ultrarapide de electroni și protoni care se împrăștie în spațiu sub forma vântului solar care biciuiește toate planetele sistemului nostru. Terra, situată în plină „atmosferă solară», se găsește expusă unor schimbări ce se petrec atât în condițiile meteorologice, cât și în modulațiile activității biologice. Deosebit de violente sunt acele „pete solare» – uneori de dimensiunile Terrei, împrăștiate pe fața soarelui ca niște coșuri de acnee care se sparg din timp în timp, producând furtuni magnetice care generează draperiile fantastice ale aurorelor boreale și perturbă recepțiile de radio și televiziune.

În 1801, John Herschel a descoperit că aceste pete solare au un ciclu de 11 ani și că ele determină un ciclu regulat de modificări, fapt confirmat de-a lungul timpului prin sute și mii de probe economice, geologice, meteorologice, paleontologice, biologice (foametea ciclică din India, nivelul lacului Victoria, grosimea cercurilor de creștere a copacilor, cantitatea ice-bergurilor, a varvelor – strate de nămol fosil de pe fundul lacurilor), studiate la mijlocul veacului trecut, de E. G. Zeutner. Cu ajutorul calculatorului perfecționat din Noul-Mexic, Anderson și Koopmans au relevat un alt ciclu solar mai lung. Maximele de 11 ani se măresc progresiv timp de circa patruzeci de ani, apoi scad pe parcursul unui ciclu de 80-90 de ani.

Acest ritm a fost confirmat de botanistul german E. Schelle care a notat, pentru perioada 1870-1950, înflorirea ghiocelului (*Galanthus nivalis*) în regiunea orașului Frankfurt. Curba fenologică obținută a fost de o spectaculoasă regularitate. În primii 40 de ani, florile apăreau totdeauna înaintea datei medii de 23 februarie, dar, începând din 1910, ghiocerii înfloreau din ce în ce mai târziu, constatându-se în 1925, o întârziere de două luni. După 1950 înflorirea a revenit la perioada inițială. S-a constatat o perfectă corelație statistică între ciclurile de apariție a ghiocelului și acelea ale petelor solare. Numărul de cutremure de pământ în Chile, în cursul secolului trecut, a urmat același ciclu. În

anii de mare activitate a petelor, florile apar mai târziu, iar în anii de calm solar înflorirea este mai grăbită. Faptul că ne găsim într-o perioadă de intensă activitate solară poate fi ușor demonstrat, la nivelul Bucureștiului, prin faptul că delicatul arbust cu flori galbene, Forsythia, întârzie în această perioadă să ne coloreze tonic parcurile.

Heliodinamica și existența umană

Istoricul rus al medicinei, A. L. Cijevski, într-un celebru studiu apărut la Paris, a arătat că teribila ciumă din anul 1348 s-a aflat într-o perioadă de puternică activitate solară, că exploziile epidemice de difterie și holeră în Europa, tifosul rus și epidemiile de variolă la Chicago, se produc la apogeul solare de 11 ani. El remarcă, de asemenea, că în perioada 1830-1930, Anglia a avut guverne liberale în timpul apogeelor petelor solare, în timp ce conservatorii nu au fost aleși decât în anii mai liniștiți. Oameni de știință din diferite colțuri ale lumii pun în legătură apariția și evoluția explozivă a sidei ca și uluitoarele evenimente politice care zguduie de câțiva ani Europa, dar și alte colțuri ale lumii, cu puternica activitate solară, având un punct culminant în anii 1988-2006, și care ar putea favoriza un grad sporit de surescitabilitate colectivă, în cazul conflictelor și mișcărilor sociale și modificări în mecanismul imunitar, în privința sidei. De altfel, în mod cert, a fost probată legătura dintre chimia corporală și exploziile solare, de către savantul japonez Maki Takata, inventatorul vestitei reacții „Takata”, care măsoară cantitatea de albumină în serul sanguin. Pe o perioadă de 20 de ani, Takata a demonstrat că modificările serului sanguin se produc cu predilecție atunci când petele solare majore interferează în câmpul magnetic terestru.

Hemoptiziile tuberculoșilor sunt mai puternice în perioadele de maximum solar, iar incidența cazurilor de tromboze, infarcte miocardice și alte accidente circulatorii sporește și ea considerabil.

Sistemul nervos, alături de cel circulator, pare a fi cel mai serios afectat de activitatea petelor solare, dat fiind dependența lui de stimulii electrici care îl înconjoară. Un studiu efectuat de Rudolf Martini, în minele de cărbune din Ruhr, arată că cele mai multe accidente din cele 5.580, înregistrate în ultima jumătate de secol, au avut loc în preajma exploziilor solare. Studii privind accidentele de circulație efectuate în Franța, Germania și mai ales în fosta U.R.S.S., de către Podșhibiakin, au demonstrat sporirea de peste 4 ori a acestora în perioadele de activitate magnetosolară sporită. Un studiu semnat de către Friedman, Becker și Bacham în legătură cu starea a 28.642 bolnavi din spitalele psihiatrice din New York, evidențiază o foarte netedă creștere a tulburărilor patologice în zilele când observatorul magnetic semnaleză o activitate puternică.

La oameni, această creștere a tulburărilor se manifestă la circa 2 zile după furtuna magnetică chiar și la anomalii magnetice sub 20 de nano Tesla, cea mai mare reactivitate dovedind-o – după cercetările românilor, M. Lazăr și B. Neaga, din anii 1981-1984, ani foarte bogați în evenimente

protonice solare – hipotalamusul și cortexul cerebral.

Aceste rezultate, ca și multe altele pe care spațiul modest al cărții ne împiedică să le relatăm amănunțit, indică, fără posibilitate de dubiu, că omul poate fi considerat un cadran solar viu, de o remarcabilă sensibilitate.

Spectrul solar și bioenergia

Există o unanimitate de opinii în ceea ce privește recunoașterea rolului fundamental al solarizării în existența viului și o receptivitate tot mai sporită a oamenilor de știință față de ipoteza că spectrul solar – prin cele șapte componente ale sale – se corelează cu cele șapte tipuri de energie cosmică și reglementează homeostazia energetică a organismelor vii.

Încă de acum 5-6.000 de ani papirusurile egiptene spuneau că zeul Thot era maestru al culorilor și că le utiliza în scopul trezirii facultăților spirituale și vindecării. Culoarea galbenă a Isis stimula mentalul, în timp ce culoarea roșie a lui Osiris făcea să sporească forța vitală. Cam tot în acest timp filozofia orientală și practica yoghină puneau în relație principiile contrare yang și yin cu cele două culori opuse ale spectrului, roșul care stimulează energia vitală, deci corespunde principiului yang, și violetul care calmează bioenergia, corespunzând astfel yin-ului.

Orientalii au mers mai departe pe linia corelării dintre anumite radiații și anumite fracțiuni ale viului. După tratatele de yoga, cele cinci organe interne cu rol activ în conversia energetică sunt, fiecare, influențate de câte o culoare. Astfel inima de radiația roșie, ficatul de cea verde, rinichii de culoare albastră, splina de cea galbenă și plămânii de alb.

În Evul Mediu european, atât vârfurile bisericii cât și pictorii icoanelor și lăcașurilor de cult erau inițiați în ce privește efectele anumitor culori asupra credincioșilor. Galben-auriul nimbului toniciza sentimentul de dragoste și evlavie, violetul uniform al veșmântului cardinalilor sporea măreția rece a acestora. Până și vestitul albastru de Voroneț (obținut probabil cu praf de lapis-lazzuli), realiza acel câmp de albastru-turcoaz excelent depresor cerebral și calmant psihic.

Puternica dezvoltare a fizicii și mai ales a opticii, începând din secolul al XVII-lea, progresele spectaculoase ale spectrografiei în secolul al XIX-lea au permis dezlegarea multor taine ale luminii de care au beneficiat numeroase discipline, dar mai ales biologia. Teoria fotosintezei care a revoluționat fiziologia plantelor mai ales prin lucrările lui A. Timiriachev a scos în relief că în timpul acestui proces fundamental îndeplinit de cloroplaste și socotit de marele savant rus ca un proces cosmic – nu acționează tot spectrul solar ci doar radiațiile vizibile, cu lungimea de undă de 390-760 milimicroni acoperind în special culorile roșu, portocaliu și galben, cu mare încărcătură termică. La radiațiile roșii, cu lungime de undă 580-700 milimicroni se produce preponderent sinteza glucidelor, în timp ce sinteza proteinelor și a acizilor grași se desfășoară mai intens sub influența radiațiilor cu lungimea

de undă de 450-575 milimicroni. Tot prin teoria optică a culorilor complementare a fost explicată culoarea algelor în raport cu adâncimea apelor în care trăiesc, adâncime legată de puterea de penetrare a fiecărei radiații colore a luminii. Se știe că din spectrul solar, cel mai repede scad în intensitate radiațiile roșii, apoi cele portocalii, galbene, verzi și în cele din urmă albastre și indigo. La adâncimea de 34 m, în mod practic nu mai există radiații roșii, în timp ce razele albastre și violete pot pătrunde până la 400 m.

În ultimii treizeci de ani s-au făcut pași mari în direcția stabilirii relației dintre culoarea petalelor, factorii de mediu și necesitățile biotermice ale speciilor vegetale. Cercetări personale consemnate în lucrări ca *Botanica distractivă*, *Uzina Flora*, prima ediție a enciclopediei BIOS au încercat să pună în evidență rolul de „transperante” ale corolelor menite prin colorația lor diferențiată să regleze și să apere gingașele organe de reproducere prin menținerea temperaturii optime în perioada de fecundare a speciei respective, în funcție de particularitățile termice ale zonei climatice în care trăiește sau de regimul sezonier de solarizare (la plantele de primăvară, în special).

La ora actuală, teoria culorilor a pătruns în nenumărate domenii de activitate umană, generând o abundentă literatură de specialitate. Teoria orientală a culorilor yang și yin a fost confirmată de cercetările moderne de colorimetrie optică. Astfel la ora actuală oricine știe că tonurile de roșu, portocaliu, galben sunt culori calde, verdele e neutru, iar albastrul, indigoul și violetul sunt culori reci. Însăși reglarea vestimentației noastre în funcție de particularitățile termice ale anotimpului ține cont de criteriul cromatic.

Alegerea culorilor pentru ambient: tapete, mochete, draperii, pardoseli, zugrăveli nu trebuie să fie aleatoare ci corelate și cu scopul încăperilor și temperamentul locatarului, urmărind favorizarea și menținerea stării de echilibru și sănătate, a tonusului fizic și psihic, precum și punerea în valoare a întregului potențial bioenergetic și spiritual. De asemenea, la alegerea culorilor în care sunt vopsiți pereții saloanelor de spitale sau sanatorii se ține seama de tipul maladiilor a căror vindecare e favorizată de o sporire a tonusului bioenergetic sau invers – în cazul unor boli nervoase – de o liniștire și echilibrare a sistemului nervos. O interesantă carte a lui Gérard Edde (*Les couleurs pour votre santé*) prezintă diferite modalități de utilizare a culorilor în scop medical, pornind de la o mai veche schemă întocmită de Dinsha în 1939 privind proprietățile curative ale culorilor. Astfel violetul ar fi un calmant, un spleno și leucostimulator și un depresor cardiac și simpatic, albastrul, un diaforetic, un tonic general, un analgic și antiiritant, galbenul, un stimulator motor, un stimulator al asimilației, al digestiei și al tonusului nervos ș.a.m.d. Cromoterapeutica, la ora actuală capătă o tot mai mare extindere, testul cromatic al lui Luscher privind corelația dintre preferințele noastre pentru anumite grupaje de culori și starea psihică ori dispoziția comportamentală, impunându-se și generalizându-se treptat.

Deși, „noi nu vedem culorile reale, ci doare resimțim efectele vibrațiilor lor asupra mecanismului

nostru biologic” cum spune cunoscutul medic englez Mac Naughton, trebuie să acceptăm deducția că fiecare culoare poartă o informație care se adresează pe o cale ce scapă percepției conștiente sistemului energetic subtil, acesta valorificând informațiile în complicatul proces de dirijare și coordonare a funcționării diferitelor organe și ansamblului organismului.

Menționăm aici lucrările de un interes științific special efectuate de dr. John Ott, directorul Institutului pentru studierea mediului ambiant din Sarasota, Florida (USA). El s-a înscris printre primii cercetători care au stabilit o relație între „problemele” școlare și radiațiile prelungite suportate în fața ecranelor televizoarelor. În altă ordine de idei el a constatat ameliorarea artritei atunci când au fost înlăturați ochelarii de vedere și ochelarii de soare, emițând ipoteza că factorii naturali care influențează evoluția biochimică a omului sunt întreruși atunci când ochiul nu poate primi radiațiile luminoase în plenitudinea lor. Sunt bine cunoscute cercetările sale menite să stabilească un raport între spectrul solar și efectul biologic al culorilor.

O experiență originală a evidențiat faptul că ouă de pește expuse într-un acvariu la lumină roz au dat numai femele. Ott deja stabilise că schimbarea lungimilor de undă ale spectrului efectuează fenomenul de fotosinteză la plante. În cazul animalelor, emite ipoteza că efectele modificării emisiunilor luminoase ar consta în reacția glandelor endocrine și secreția lor hormonală. Experiențele lui Ott demonstrează, astfel, că întregul mediu ambiant (culorile, lumina naturală și artificială) afectează viul, afectează comportamentul și sănătatea fizică și mentală a oamenilor. Încurajați de aceste experiențe, am putea nu peste multă vreme să primim răspuns clar la unele probleme încă nelămurite cum ar fi efectele biologice ale luminii fluorescente, consecințele organice ale zăbovirii tot mai îndelungate în fața televizorului, modalitatea de utilizare a culorilor în raport cu personalitatea și starea noastră de sănătate.